

et øret Medlem, der har ganske særdeles Betingelser for at kunne klare og udvikle dette Spørgsmaal for os. Jeg skal ikke forsøge at følge det øvede Medlem i de Betragtninger, han fremførte; der var Meget i disse, som jeg sikkert kan erkjende for at være rigtigt. For mig stiller Sagen sig i Korthed saaledes, at man vilde feile, dersom man vil betragte Rævningerne blot som en Revisinstans, dersom man kun vil betragte det som Rævningernes Opgave at sælde en Lægmandsdom over, hvorvidt det i det foreliggende Tilfælde er bevist eller ikke bevist, at den Paagjældende har begaaet den Handling, han sigtes for. Nei, Rævningernes Kompetence strækker sig efter min Opfattelse langt videre, og, for ganske kort at betegne, hvad jeg her sigter til, er det dette, at Rævningernes Kompetence strækker sig dertil, at de kunne kjende en Mand straffri, naar de i det paagjældende Tilfælde finde, at den Handling, der er Spørgsmaal om, i sig har forjænt Straf, ligegyldig om Loven foreskriver Straf for den eller ikke. At dette forholder sig saaledes, skal jeg tillade mig at oplyse ved nogle faa Exempler. Flere øvede Medlemmer ville vistnok erindre en Beretning for nogle Aar siden om en ung Pige, der paa Gaden i Athen havde skudt sin Forsøger, der trods havde forladt hende. Denne Sag kom for Rævningeretten; der var Ingen, der bestred, at den unge Pige havde skudt Manden, der var heller Ingen der bestred, at en Lovparagraf foreskrev Straf herfor; men Rævningerne frikendte ikke desto mindre den unge Pige og udtalte deres „Ikke skyldig“, fordi de fandt, at i det foreliggende Tilfælde fortjente denne Handling ingen Straf. Lad mig anføre endnu et Exempel, hentet fra et andet Omraade. Man læste for nogen Tid siden i de offentlige Blade, at en mindre Embedsmand i Rusland var stænet for Rævningeretten, fordi han havde forgrebet sig paa den ham betroede Kasse. Sagen kom for Retten; der var Ingen, der bestred, at han havde forgrebet sig paa Kassen, og heller Ingen bestred, at Lovgivningen fastsatte Straf herfor; men den Anklagede oplyste for Rævningerne, at hans Lønning var saa ussel, at, dersom han skulde have indskrænket sig til at leve af den, maatte han og hans Familie ligesom være døde af Sult. Han oplyste fremdeles, at det, han havde taget af Kassen, kun var saa Meget, at han havde befyttet sig og sin Familie mod at lide den haardeste Nød. Rævningernes Kjendelse lød „Ikke skyldig“, fordi de fandt, at denne Mand ikke burde straffes. Dette, at Rævningerne ere istand til under Tilfælde at bringe den sande Retfærdighed frem, uanset Lovens skrevne og kolde Bogstav, det tror jeg netop er noget af det, som i saa høi Grad har erhvervet for Rævningerne overalt, hvor de ere bleven indførte, Befolkningens Sympathi og Tillid. Med Hensyn til dette Punkt finder jeg, at Lovforlaget § 322 synes at til-

sigte at gjøre nogen Indskrænkning i Rævningernes Kompetence, og navnlig ved den Maade, hvorpaa den Ord er formuleret, som de skulle aflægge. I denne Ord, som findes i § 322, og som indeholder mange andre Ting, indskræpes det særlig efter yderste Gode omhyggelig at veie Beviserne faavel for som imod den Anklagede. En saadan Forpligtelse til at veie Beviserne finder man ikke i den Ord, som er foreskrevet for Rævninger i det Lovudkast, som paa andre Omraader, Processkommissionen i saa høi Grad har set hen til, nemlig til den nugældende tydske Rigslov af 1ste Februar 1877. Rævningeben i sammes § 288 er en ganske anden. Den er kortelig den: „De sværger ved Gud, den Almægtige og Alvidende, i Sagen mod den Anklagede N. N., troelig at opfylde en Rævnings Pligter og at afgive deres Stemme efter bedste Samvittighed og Overbevisning“ — ikke mere!

Jeg kunde endnu til Slutning kun ønske at sige et Par Ord om Spørgsmaalet om, hvorvidt Rævningernes Dom skal være enstemmig, og Enstemmighed altsaa skal søges tilveiebragt, eller hvorvidt man skal lade en kvalificeret Majoritet gjøre Udslaget. Som bekendt, er Fordringen den i England, at Rævningernes Botum skal være enstemmigt. Det er en Fordring, som har vedligeholdt sig gjennem en lang Række af Aar, det øvede Medlem fra Aalborg (H. Steffensen) nævnte omtrent 600, i hvilken Rævningeinstitutionen i England har uddannet sig og holdt sig. De Indvendinger, der kunne gøres mod denne Fordring paa Enstemmighed, ligge lige for Haanden. Man kan jo let sige: Ja, men naar de ikke kunne blive enige, hvad saa? Det vil jo ikke altid være muligt, at 12 Mennesker kunne blive enige, og hvad skal der saa ske? Disse Indvendingers Betydning være nu saa stor, den være vil — og jeg skal ikke her afgjørende tage Ordet for, at Rævningernes Botum skal være enstemmigt — saa har jeg dog paa den anden Side haat fuldt Die for den store Betydning, som denne Fordring til Enstemmighed har, og denne Betydning er da den, at den udelukker, idetmindste principielt, enhver Tilfældighed ved Sammensætningen af Rævningerne. Det er i det foreliggende Lovforslag foreslaaet, at en Majoritet af 8 af de 12 skal gjøre Udslaget; i andre Lovforslag har man ment, at det burde være 9; der kunde altsaa tænkes Tilfælde, hvor disse forskjellige Regler om en kvalificeret Majoritet af 8 eller 9 netop ville gjøre Udslaget i Sagen; men hvilken af disse Regler man anvender, vil man ikke kunne værges sig mod den Lante, at det beror paa det tilfældige Valg af Rævningerne, der kunde ligesaa godt komme Andre ind, om at den foreskrevne Majoritet enten var kommen tilstede, hvor den ikke kommer eller omvendt. Rævningernes Kjendelser kunne altsaa under en saadan Ordning ikke i den Grad gaa ind som Led i den almindelige Retssikkerhed,